

PROPELLER- BLADET

JULNUMMER 1953

BÄSTE LÄSARE!

Härmed överlämnas julnumret av "Propellerbladet" till allmänt skärskådande och vi hoppas att den ska giva en trevlig lästund och samtidigt en hälsning från Västerås och därmed för oss alla förknippade saker.

Vi har i detta nummer lyckats få en medarbetare ända nere i Etiopien, nämligen Sören Håkansson, en f d FFV-are som numera tjänstgör där. Så har vi några fler "föredettingar" som varit hyggliga att hjälpa till, och vi tacka för Ert arbete.

Vi tackar för det gångna året, och önskar En God Jul och Ett Gott Nytt År, med flera träffar i vårt gamla "Propellerblad".

Redaktionen

Julkhälsning

Allt sedan barndomen har väl julen för oss alla varit en högtid, som bringat lugn åt sinnena, skänkt avkoppling och belöning för ett år, uppfyllt av strävsamt arbete, och givit tid för eftertanke.

Obesvarad blir frågan vad nästa år bär i sitt sköte. Ha vi kraft nog att förverkliga de goda föresatser, som välvas inom oss - troligen inte - men om vilja, framåtanda och ansvarskänsla är förborgad inom oss, kan vi glada och med frimodigt sinne gå julen, och det nya året till mötes.

Med dessa ord ber jag att till gamla och nya elever, personalen vid elevhemmen och skolan, få framföra min varma önskan om en God Jul och ett Gott Nytt År.

Ove Ahlgren

KFUM-s HÄLSNING

Medlemsskaran i FFV-s kamratförening växer och i kapp därmed behovet av sammanhållning och fortlöpande kontakt genom hälsningar och gemenskap.

Som representant för KFUM har jag i år fått flera uttryck för vår gemenskap med varandra än något år tidigare. Jag vågar i detta se ett uttryck för att allt fler upptäcker KFUM-s ställning som en sammanbindande faktor.

När jag därför framför KFUM-s hälsning med önskan om en väl-signelserik jul och nyårshelg så gör jag det med ett varmt tack för god gemenskap. Därtill önskar jag få hälsa Er alla med att Ni alltid äro välkomna med synpunkter, bekymmer, problem och önskemål. Så långt det är oss möjligt i KFUM vill vi vara till Er tjänst. Skriv gärna! KFUM-s dörr och brevlåda äro öppna för Er, goda vänner i FFVK.

Jul - det är en förunderligt rik högtid och detta har sin grund i att dess upphov är förknippat med den största av gåvor som mänsklig-heten har mottagit - Jesus Kristus.

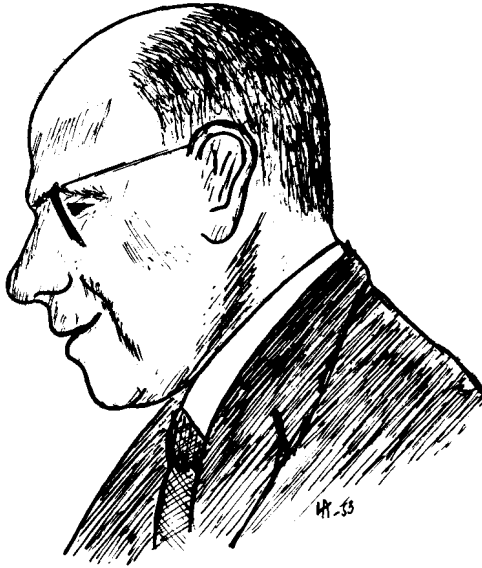
Vi hälsar julen med sångförfattarens ord:

Välkommen, du härliga juletid,
Med skimrande snöfall och helgdagsfrid!
Välkommen med tindrande gran i vart hus,
Med ottesångsklockor och orgelbrus!
Välkommen till oss ifrån himmelshöjd
Välkommen med strålande jubelfröjd!

Välkommen, du stjärna från Österland!
Du sprider Guds klarhet kring Sveriges strand.
I julfattan finna vi Betlehems stig.
O, frälsningens ljus, låt oss följa dig!
Lys oss som du lyst de konungar tre,
Att konungars konung ock vi få se (Uppåt 51:1-2)

Erik Tunås

Den 13 nov fyllde sekr Erik Tunås 50 år, en högtid som numera är förbi, men händelsen förtjänar ändå att här nämnas, när man tänker på vilket samband som skolan och kamratföreningen alltid haft och har med sekr Tunås.

Tunås kom till Västerås redan år 1928 och då från sin barndomsstad Eskilstuna, så inte kan man säga att han varit någon "Hopp-Jerka". När KFUM år 1942 började med elevhemmet på Johannisberg, så var det T. som var den drivande kraften och tillkomsten av elevhemmen i Malmslätt, Arboga och Västerås är väl närmast hans förtjänst, och få äro väl de som med sådant intresse och nit, ända sedan skolans start, följt grabbarnas utveckling både under och efter skoltiden. Och många äro de, som har bett om både ekonomisk och annan hjälp vid olika tillfällen, och T har inte varit sen att efter bästa förmåga göra allt. Som KFUM:s representant i styrelsen för kamratföreningen i flera år, har han med verkligt intresse tagit del i arbetet, och när det gäller att ordna kamratträffar så har vi honom att främst tacka för de alltid goda arrangemangen.

Vi vill här tacka honom för all hjälp som han givit oss, och hoppas på hans intresserade och erfarna bistånd ännu i många, många år. Vi gratulera i efterhand och önska honom en ljus och lycklig framtid, en önskan som säkert går i uppfyllelse, när det gäller en man med sådana intressen och ideal som de T. har.

Som instrumentmakare i Etiopien.

Jag sitter just nu i mitt rum och ser ut över den lilla kratersjö, vid vilken vi etiopiensvenskar bor. Vi tjänstgör vid det Etiopiska flygvapnet som tekniska instruktörer och lärare. Jag ska nu försöka berätta lite om hur vi tillbringar vårt liv härnere, fjärran från det svenska klimatet och de svenska förhållandena.

Det Etiopiska flygvapnets födelseort är den lilla staden Bishoftu, belägen ca fem mil SO landets huvudstad Addis Abeba eller Den nya blomman, översatt till svenska från landets huvudspråk, som heter Amharic.

Vi är f n ett femtiotal svenskar anställda här nere vid flyget och vår huvuduppgift är, att under ledning av vår chef, greve C. G. von Rosen, utbilda etiopierna själva till dugliga piloter och mekaniker inom de olika facken.

Arbetet är ganska ansträngande och förenat med vissa svårigheter på grund av materielbrist och svårigheten att anskaffa allt som behövs för ett flygvapens uppbyggande. Ansträngande även på grund av den höga höjden över havet, ca två tusen meter, även värmen gör ju sitt till för en nordbo. Men i gengäld är det mycket intressant och trevligt, enär man får arbeta på eget initiativ och efter egna idéer.

Min uppgift är att bygga upp en instrumentverkstad och att utbilda några etiopiska grabbar till instrumentmakare samt att ge de blivande piloterna en liten inblick i flygplaninstrumentens principer och verkningssätt.

Jag har nu varit här nere något över ett år och trivs mycket bra, trots alla besvärligheter. Det största problemet är dock när det gäller att lära upp etiopierna till instrumentmakare, att lära dem arbeta med verktyg och lära dem den erforderliga noggrannheten, som fordras i arbetet.

Jag skall också berätta lite om hur vi lever och tillbringar vår fritid och hur vi försöker upprätthålla våra svenska traditioner och högtider.

De, som har sina familjer här nere, bor i trevliga villor med en liten trädgård, där de odlar allt från bananträd till våra vanliga svenska

grönsaker. Vi ogifta bor på den s k ungarlsmässen, där vi har var sitt rum, som vi försöker att möblera så afrikanskt som möjligt med sköldar, spjut och skinn av olika slag, som vi lyckas komma över under jakter och andra färder ute i "Bushen".

När man talar om högtider, så är det ju närmast julen man kommer att tänka på. Den firar vi så likt svensk jul som möjligt med "julgran", julklappar och sedvanlig mat såsom lutfisk, skinka och gröt. Granar finns väl ej där nere säger väl någon och det är så riktigt. Vi använder cypresser i stället, vilka är ganska lika de svenska granarna om man ser lite glest. På juldagen hålles det julotta på mässen, det är då någon av den svenska missionens missionärer från Addis Abeba, som kommer ut till oss. Det som mest avviker från den svenska julen är det strålande sommarvädret, som vi har just under den tiden. Det är 30 till 35 grader varmt. I stället för en skidtur blir det ett dopp i vår lilla kratersjö.

Fritiden här nere har mycket att ge om man är intresserad av jakt, sport och resor eller något sådant. Det som kanske mest intresserar en svensk, är nog de trevliga jaktture, som man har möjlighet att uppleva här nere. Jaktresorna går som regel med jeep ned till en plats som heter Dankali, som är ett stort ökenområde, bestående av sand, grässlätter och stora vulkanområden. Där har man möjlighet att jaga, fotografera och se en stor del av den afrikanska djurvärlden, bl a sebror, struts, flodhäst, krokodil och ett otal gaseller och antiloper av olika slag. Men man har även möjlighet under dessa resor att få se och studera mycket intressanta människor och folkslag och få en liten inblick i deras primitiva liv och levnadssätt. Det är dock ej utan risk att färdas i dessa trakter, enär det ännu förekommer strider mellan de olika stammarna Adal, Dankali och Isafolket.

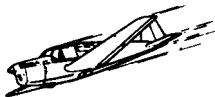
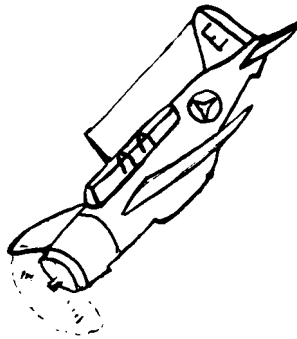
Under fritiden i Bishoftu har vi också en hel del att syssla med såsom ridning och segling. Hästarna är ganska billiga här i såväl inköp som skötsel. En bra häst kan man komma över för ungefär 200 svenska kronor eller 100 etiopiska dollar. På söndagarna är vi en hel del svenskar, som ger oss ut till de många vackra platserna. Omtyckta utflyktsmål är de små fruktfarmerna där man kan få apelsiner, mandarin, cepton, papaya och andra frukter direkt från träden, vilket

naturligtvis smakar härligt. Man kan också titta på babianer och mar-kattor, som finns här intill. Tyvärr så försvinner de vilda djuren allt längre och längre bort från Bishoftu och det beror väl i stor ut-sträckning på flyget och på allt folk, som mer och mer slår ned sina bopålar här omkring.

Som jag förut nämnde, så har vi en liten kratersjö, där vi har möjligheter till segling, som ju är en härlig avkoppling i värmen. De etiopiska officerarna och studenterna är också mycket intresserade av seglingssporten. Därför har det också bildats en liten men dock mycket aktiv seglingsklubb där all Air Force personal har möjlighet att vara med. På söndagarna ordnar vi tävlingar och annat roligt för medlemmarna.

Nu faller mörkret utanför och jag skall avsluta min lilla skildring av vårt liv här nere i Etiopien med en hälsning till Er alla, klass-kamrater, lärare, elevhempersonal samt gamla och nya FFV:are.

86 Håkansson

Notiser

Sedan föregående nummer av "Propellerbladet" har en del ändringar av den förteckning över kontaktmännen som då var införd företags. Sålunda är Erik Rönnbäck, Kallaxvägen, Bergnäset kontaktman vid F 21, Tord Woulo, Avd VI, F 15, Söderhamn vid F 15, samt Karl-Erik Torenstam, Lagmansgatan 1, Kalmar vid F 12. Vi tackar Er för Ert åtagande och hälsa Er välkomna i denna förnämliga kår.

Ett hjärtligt tack för uppvaktningen på vår lysningsdag.
Svea och Evert Widerlöf.

För vänlig hågkomst med anledning av vårt bröllop få vi framföra vårt varma tack.

Gun-Britt och Karl-Erik Torenstam.

För uppvaktningen på vår bröllopsdag framföra vi vårt varma tack.
Kerstin och Lars Karlsson.

Som väl bekant är ska kamratträff hållas i Västerås hösten 1954 och därför råder vi alla att tänka på det när sparplanen ska göras upp för det nya året.

Med inbetalning av årsavgifterna är det fortfarande mycket övrigt att önska. Därför vädjar vi härmed vördsamt om den lilla slanten, (3 kronor som bekant), om inte vår kassa fullständigt ska krympa ihop.

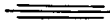
Alltså tag som en god föresats på det nya året att gå till posten och betala in för det eller de år som Du vet att Du ej har betalt för. Postgironumret är 340204.

Tack ska Du ha!

Kassören.

Svenne "Berka" Bergqvist är namnet på en av våra genom tiderna allra bästa landslagsmålverkter. Undra på att pojarna var förtjusta när han en söndag i september gästade Lövudden. "Berka" är inte en idrottsgrabb vilken som helst, men man skulle gärna önska att det fanns många fler med huvud och hjärta som han. Medryckande och roligt berättade han om segrar och nederlag han fått uppleva i kamp mot andra nationers fotbollslag. Lite fotboll ute på Lövuddens stadion ingick också i programmet. Såväl rektor Ove Ahlgren som förstandare Werner Larsson hedrade samvaron med sin närvaro.

En trevlig elevafton med inbjudna flickor hör också till de upplevelser, som vi här på Lövudden med glädje låter tanken dröja vid. Dessutom har vi haft ett par långfilmer på fredagssamkvämen och tagit upp en väldig massa potatis - som vanligt. På tal om potatisupptagning så kanske de senaste årgångarnas elever minns vår ålderstigna potatisupptagningsmaskin, den där som sprätte upp jordpäronen. Den torde ha gjort sin sista dag i potatislanden nu, den har i det närmaste fullständigt dukat under för ålderns krämpor. Den hälsar så mycket till alla som varit med

Den sedvanliga föräldraträffen på Lövudden bröt också i år lös första lördagen och söndagen i september. Antalet föräldrar och anhöriga var i år rekordartat, ca 70 st. Eleverna framförde ett roligt program på lördagskvällen med sketcher och sånger. Fotbollsmatcher-na vanns av elevernas lag, som hade tillfredsställelsen att få klå såväl

fäderna som lärarna. I det senare laget ingick representanter från Kungl Flygförvaltningen. 1:e byråingenjör Harry Dahl var lagkapten.

FFVK:s styrelse vill önska alla medlemmar, elevhemmens och skolans personal, samt övriga vänner EN GOD JUL och ETT GOTT NYTT ÅR!

I pressläggningens ögonblicket:

Till

FFV-are landet runt.

När jag fyllde 50 år den 13/11 mottog jag genom Arne Yngvesson, Gunnar Wikström och Bertil Andersson en adress med penningsumma, som en hyllning från omkring 150 medlemmar i kamratföreningen. Den uppvaktningen glädde mig obeskrivligt och när jag följer kolumnerna med namn så möter mig påminnelsen om Er alla, goda vänner, som jag haft glädjen att lära känna och därför sätter så stort värde på.

Varmt tack för Er godhet emot mig - så oförtjänt men så roligt att få mottaga!

Låt mig så till sist få önska att kontakten oss emellan skall kunna leva vidare. Det hör till livets glädje att äga vänner. "Titta in" när Ni är i Västerås eller sänd en rad "om Ni har något på hjärtat".

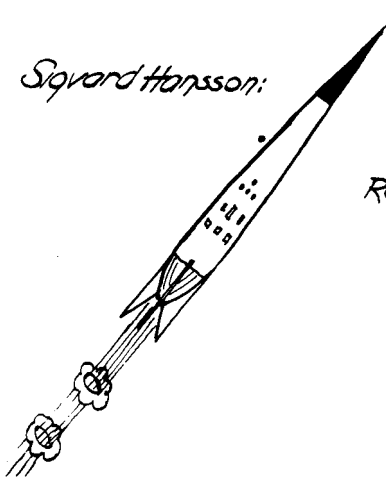
Med hjärtlig hälsning! Ha det så gott och lev väl!

Eder tacksamme och tillgivne vän

E. Thunberg

Sigvard Hansson:

En rymdresa.

Resumé:

Denna historia utgår ett svep in i framtiden. Händelsen utspelar sig år 1980 eller ev. några minuter senare!

Rymdforskningen har på sistone gått framåt med stora steg världen runt. Även vårt lilla land har under stora ekonomiska uppostringar gett sig med i leken att söka utforska universum och avlocka det dess hemligheter som det under årmillionernas kretsgång så omsorgsfullt ruvat på.

SAAB i Linköping blev, som väntat, det företag som fick sig anförtrott uppdraget att bygga det första svenska rymdskeppet. Men på grund av att nämnda företag var fullt sysselsatt med att införa de sista modifieringarna på det på sin tid så aktuella jaktflygplanet "flygande tunnan", fick FFV i Västerås övertaga det ansvarsfyllda uppdraget att bygga prototypen till det omtalade rymdskeppet.

Bygget fortskred snabbt under flitiga lärlingars händer. Den stora dagen då starten skulle ske närmade sig alltmer. Tiden för denna hade fastställts uppe i Flygförvaltningen till att äga rum någon av de sista dagarna i september.

Den stora dagen D har så slutligen randats, då operation rymdresa skall äga rum. Stora människomassor har hela morgonen varit i rörelse från Västerås ut till Johannisbergsfältet. Staden ligger till sist nästan helt öde. Alla har tagit fritt från sina resp arbeten.

T o m på restaurant Klippan saknas flera av stamgästerna. Endast på näringsstället Mimer tycks allt gå sin gilla gång, med porslins-krossning och ett och annat flygande tefat. Ibland med åtföljande kopp.

Ute på Johannisbergsfältet reser sig den metallglänsande rymd-raketen med sin sylvassa nos, högt över den omgivande skogen i fäl-tets utkanter. Vad som omkring år 1950 var en Jules Werne-påverkad fantasiroman är i dag här en verklighet.

Runt raketten rör sig ett myller av tekniker och FFV-lärlingar. Studerar man de gamla grånade teknikerna och ingenjörerna lite när-mare skall man finna en sak som tycks vara genomgående för dem alla. De bära en ring som ser ut som vilken annan ring som helst. På somliga är gravyren nästan helt utsliten, men man kan ändå skymta bokstäverna FFV som står upphöjda i relief på desamma. Det är nämligen folk ur de allra första årskullarna FFV-lärlingar som här strålat samman från Sveriges alla hörn. Där står exempelvis en man och övervakar inlastningen av rymdskeppets enorma drivladdning som av försiktighetsskäl icke bringats på plats förrän under de sista da-garna. En dikeskörning för en chaufför på någon av dessa lastbilar som fraktar karduserna med raketbränslet skulle utan vidare ha be-tytt en privat rymdresa till okänd destinationsort. Mannen som har hand om laddningarnas aptering i rymdraketens innandöme ser bister och ansvarstyngd ut, precis som i yngre dagar. Han ryter ut sina order med tordönstämman på omisskänlig bergslagsdialekt. Mannen är så upptagen av sitt ansvarsfyllda värv att han säkert inte skulle märka om någon försiktigt skulle smyga sig fram och draga av den blänkande FFV-ringen av hans väldiga finger, för att där finna ett namn som mycket väl ansluter till arbetets kaliber: 25 Hellstrand, alias Stor-Johan, Dunderhyttan.

I en annan ända inom det inhägnade området har uppbyggts en speciell byggnad avsedd för pressen. Där vimlar det av reporters från in- och utländska tidningar. Bl a för New-York Times, Pravda och Propellerbladet m fl av de större tidningarna. Chefen för denna avdelning, som inom parentes sagt, måste vara mycket vederhäftig med upplysningar o dyl bär en ring i vilken vi kan urskilja namnet 23 Färnlöf. Han svarar beredvilligt på alla frågor som haglar över

onom. En reporter från Paltbröhdjens Allehanda frågar; "Hur lång blir då denna den första resan?" "Tja", svarar Färnlöf, "jag skulle tro omkring 1000000000000175 kubikkilometer". "Vadfallles, mäter ni verkligen avstånd i kubikkilometer???" "Ja, just det. Det rör sig ju här om rymdmått !!" genmäler Färnlöf. "Det låter mycket intressant. Men vad är det för lådor med lufthål i som man bär ombord i skeppets lastrum?" "Jo, det är ett par dussin hankattor destinerade till Mars!" "Men", fortsätter reportern, "alla de där tidningspackarna med COCKTAIL och TOP HAT skall de verkligen också med?" "Jajamensan, de skall till Venus!!" "Men alla dessa glasflaskor med hårolja då, vart skall dom?" Det är en laddning om 5000 flaskor Antimjäll, medel mot håravfall, Hela partiet skall till Månen!"

"Vad är det för ett jätteaggregat, den där V-formade saken som står därborta?" "Det är en snöplog avsedd för Vintergatan!" "Kullagren som ligger därborta var de största jag sett!" "Ja, det är städiga don, men så äro de också avsedda för Karlavagnen!"

"Den där fantastiskt söta flickan som just kliver in i passagerarkabinen, vart ska hon, och hur gammal är hon?" "Vardå? Jasså den jag. Hon kommer närmast från Amerika och skall med en bit uppåt. Det är nämligen årets miss Universum. Åldern kan väl vara så där 20-22 ljustår skulle jag tro". Här avbryts samtalet av en annan ivrig reporter från en mindre tidning, nämligen Knäckebröhdjults-Kuriren. "Jo, ursäkta, men säg är det sant att Ni har både biograf och teater ombord, för att fördriva tiden under långa rymdresor?" "Jodå, det stämmer nog det. På biografen kör vi som första program den omdiskuterade filmen, "Ringar på snön", efter romanen: "Vems är hunden som nosade på lyktstolpen". På teatern har vi bl a engagerat FFV-s egen Lennart Andersson, alias "KIPPEN" vilken medverkar i kommedien "Den enarmade fiolspelaren". Således enbart goda slagnummer!" "Men hur går det om någon av planeterna Ni tänker besöka inte skulle vara bebodd?" "Tja, det blir ju förstås" Här störtar sig Pravdas utsände in i samtalet: "Njet, njet, det inte vara någonski risk. Det alltid finnas russian folkski överallt. Det komma dit för måga år sedanski. Vårt folkski alltid vara först. Ni nog höra talas om vår store broder Tjurenkov, han som år 1131 upp-

täcka himmelen, han också" Här avbryts Pravdas utsände av en lång sirensignal, vilken förkunnar att området skall utrymmas. Nu återstår endast en timma tills det att rymdraketerna skall starta sin långa resa. Flinka händer skruva till alla luckor. Piloterna och besättningen hava intagit sina platser. De ser ut som överjordiska varelser i sina accelerationsdämpade rymddräkter. Inte precis några Dior-påverkade parismodeller, men säkerligen mycket lämpliga för sitt ändamål.

Allting flyter rutinmässigt snabbt. Några av besättningen ha dock dröjt sig kvar vid staketet vid inhängnaden där de tager avsked av fästmör och föräldrar. De lovar att köpa hem souvenirer från främmande planeter. En flaska likör från Saturnus skulle nog smaka för farsgubben. Lillbrorsan vill ha en pedal från regnbågen, har han sagt. Kocken ombord har bestämt sig för att överraska sin griniga svärmor med en smärre spiralnebulosa. En annan man roar sig med att utanpå glashjälmen räcka långnäsa åt en efterhängsen fordringsägare som med mord i blicken troget hållit vakt utanför porten hela förmiddagen.

Nu ljuder ånyo sirenen och alla kvarvarande besättningsmän ännu brådskande upp i skeppets innandöme till sina resp platser. Endast radion sköter nu kontakten med yttervärlden via startchefen i ett kontrolltorn på andra sidan fältet.

Tjugo minuter återstår ännu tills starten skall ske. Under denna tid måste alla åskådare och markpersonal förflyttas, så att ingen uppehåller sig inom riskzonen, vilken angivits till en radie av 1000 meter. Endast en mindre grupp filmfotografer och några utländska spioner, vilka inbjudits av försvarsstaben, får på egen risk uppehålla sig något närmare.

Snart återstår endast några minuter. Stämningen bland den till många tiotusental uppgående publiken är så spänd att ljudet av ett fallande knapphål säkerligen skulle kunna ha uppfattats.

Och nu! En röd startraket från signaltornet förkunnar att tiden är inne. Ett muller höres från rymdraketens utblåsningsrör, som hastigt växer till ett öronbedövande dån när dess oerhörda kraftresurser släppes lösa. Hela nejderna tycks skälva och vibrera, och skogen runt

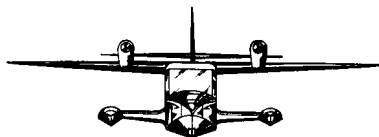
flygfältet böljar som en havreåker. Ända borta vid Johannisbergs-slottet har man känning av ljudvågorna. Rappningen faller av väggarna här och där. Några fönsterrutor trycks in och i rummen uppstår en vild oordning. Papper med avplankade hemtal och fusklappar för kommande provräkningar virvlar omkring i luften tillsammans med fragment av en kakelugn som gett upp sin flerhundraåriga kamp. Klädsåpen går upp i limningarna och nypallade äpplen samt smutskläder sprides vida omkring. Man fruktar till sist att tapeterna skall ge vika och huset störta samman. Men det har varit kvar sedan drottning Kristinas dagar och överlevt mångt stormigt gästabud, och klarar sig som tur är även nu. Däremot jämnas ett till huvudbyggnaden tillhörigt grishus fullständigt med marken. Mitt i förödelserna står dock dess innevånare i 120-kilosklassen och låter sin strupes vällyd konkurrera med den startande raketens avgrundsvråål. Kanske tycker han livet verkar grymt.

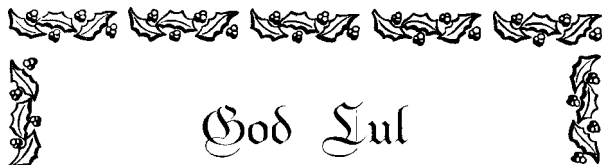
Nu höjer sig raketerna från marken. Den liksom balanserar på avgasstrålen den första biten. Uppkommen till ett par tusen meters höjd skjuter plötsligt en bländande vit flamma från dess utblåsningsrör. Först nu har hela effekten dragits på. Man ser ännu en stund ljustrimman och en svag rökslöja avtecknar sig mot himmelen. Folket troppar så småningom av, fascinerande av skådespelet de sett, och staden börjar åter fyllas av innevånare.

Från Saltsjöbadsobservatoriet följer man under den kommande natten i teleskopet rymdskeppets avgasflamma som blir allt svagare ju längre bort från jorden detta avlägsnar sig.

Vilket öde kommer dess besättning att gå emot frågar man sig överallt? Kommer resan att gå enligt de uppgjorda planerna? Svaret på den frågan kommer tidigast i nästa års julnummer av "Propellerbladet".

Och då vi eventuellt samtidigt tänker utöka personalienyttssidorna med rikt bildmaterial av födelsedagsfirande FFV-anhängares mer eller mindre väna anleten, (vi börjar i detta nummer med sekr Tunås), kommer nästa års julnummer att bli, bokstavligt talat, ett PLANET-nummer.

Hösten är kommen, därom tvistar ej ens de lärde, och vi står snart inför årets största högtid. Därför vill vi på F 14 sända våra varmaste julhälsningar, till alla FFV-are runt om i landet.

Några större nyheter har vi inte att komma med, men alla är vi vid prima liv. Samtidigt vill vi passa på att önska ett Gott Nytt År!

Dag Mårup
Torwald Linder
Kurt Andreasson med fru
"Munken" Faijersson.

En God Jul och Ett Gott Nytt År tillönskas alla från oss här i "kvaststan".

Gerhard Gustafsson
Karl-Erik Torenstam

Vi här på F 8 vill framföra en hälsning till alla FFV-are, lärare och till elevhemspersonalen.

Curt Jacobson
Sten Gisselson
Erik Johnsson
Bengt Olsson.

En hälsning till samtliga FFV-are, lärare och personal. Vi till-
önska Er en riktigt God Jul och Ett Gott Nytt År! "F 11 gänget"

Åke Jakobsson
Arne Persson
Lennart Berglund
Arne Silver

Här på F 17 vandrar ju ett tiotal FFV-are, men trots detta ganska stora antal har det ej inträffat några episoder, som vi kan roa Er med. Nu då årets största högtid står för dörren, så vandrar våra tankar ut över landet till våra FFV-kamrater. Kanske Ni just nu sitter och smälter all julmaten och låter tankarna gå tillbaka till Johannisbergstiden. Det var många roliga upptåg som där utspelades, och de lever kvar i minnet. Så vill vi alla sitta en stund och "drömma" nu under helgen och önska Er alla, kamrater, lärare och elevhems-personal en Riktigt God Jul!! "F 17 gänget"

Lennart Pettersson
Stig Andersson
Kjell Karlsson
Hans Hermansson
Bruno Rydén

Bengt Håkansson
Olle Rosén
Per-Åke Rundqvist
Gunnar Mattsson
Karl-Otto Granath

Reds. anm.

Naturligtvis vore det roligt med en hälsning från samtliga flottil-
jer men det har tyvärr ej kommit in fler, men vi hoppas på större
deltagande nästa gång.

